

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 158.

V Ljubljani, v četrtek 15. julija 1886.

Letnik XIV.

Radetzkyjev spomenik.

Misel za napravo spodobnega spominka najslavnejemu in najbolj priljubljenemu ob enem pa po celi državi najbolj domačemu generalu vojskovodji Radetzkyju dobila je že trdno podlago. Nadvojvoda Albrecht vzel je stvar v roke in je s cesarjevim privoljenjem izdal sledeč poziv na zbiranje doneskov za Radetzkyjev spomenik: „Kmaló po smrti nepozabljenega maršala grofa Radetzkega nastala je želja, temu slavenočenemu vojskovodji, ki je bil v svoji 72letni službeni dóbi pod petimi cesarji v devetnajstih bitkah, ki je bil pravi oče svojim vojakom in svitla zvezda gledé domoljublja in zvestobe do vladarja, — postaviti na Dunaji spodoben spomenik.

Leto pozneje je nastala vojska, nemila osoda naslednjih let in še marsikake druge zapreke onemogočile so vročo željo za mnogo let.

Število tistih, ki so se pa pod Radetzkyjem bojevali, in srčno kri prelivali, se pa od leta do leta krči. Nič več časa se ne sme zgubiti, če hočejo vsaj ti, ki so sedaj še pri življenji Radetzky-ev spomenik videti.

Z najvišjim dovoljenjem prevzamem vodstvo tega podjetja; podpirali me bodo pa mnogobrojni tukajšnji generali iz Radetzkyjeve šole in pa razni drugi krogi.

Ker sem tudi sam izmed tistih, ki so pod Radetzkyjevim vodstvom prejeli krst v ognji, obračam do vseh svojih vojnih tovarišev iz tiste dóbe, da me pri tem podjetji podpirajo.

Vrednik vojaškega lista „Armeeblatt-a“ je že pred nekterimi meseci objavil oklic za prostovoljne doneske, ter so ga v vojaških krogih s takim navdušenjem sprejeli, da so takoj pričeli nabirati. Doneski posameznih, kakor darila celih oddelkov so pač živa priča, da v naši vojski še vedno stari duh živi in so nam jako dober in zanesljiv porok za skupno našo armado in za brambo domovine, za kar smo vsi od kraja poklicani.

Prav tako vabim skupno prebivalstvo avstro-ogerske monarhije, ktero ima Radetzkyjevo ime v nevenljivem spominu.

Saj jih je bilo na stotisoče sedanjih stáirih očetov in očetov, ki so služili pod slavnim maršalom. Domu

vračajoč se razglašali so slavo očeta Radetzkega in širili navdušenje zanj med priprostim narodom. Prav zaradi tega so pa Radetzkega povsod poznali; on je bil najbolj domač junak v celi državi in vsakdo ga je spoštoval in ljubil.

Domoljubje, ktero se je pri naših narodih še vedno v krasni luči pokazalo, kedar je to zahtevala potreba, izvestno tudi tukaj ne bo zaostajalo, kjer veljá hvaležen spomenik postaviti junaku, ki so ga po celi državi enako ljubili in poznali.

Krajcar, ki ga bo invalid, veteran in priprost kmetič na žrtvenik v ta namen položil, je prav toliko vreden, kakor zlato iz bogatinove roke!

Radetzkyjev spomenik spominjal naj bode še naše potomce, kaj vse da je dvainosemdesetletni vojskovodja doprinašal, ki je ob najtežavnejih okoliščinah od vseh strani obkoljen, trdno stal — opiraje se na zaupanje svojega cesarja, armade in na ljubezen svojih vojakov — in konečno zmago za zmago nad sovražno večjo silo priboril!

Vse temu domoljubnemu podjetju namenjene doneske nabirajo naj odseki, kateri naj se v ta namen osnujejo. Večje svote naj odseki pošiljajo glavni blagajnici I. avstrijske hranilnice na Dunaj, Graben 21. Vsak znesek se bo takoj naložil. Spomenik bo izdelal profesor Gašper Zumbusch, ki je kip ranjcega maršala že leta 1851 po živem možu posnel.

Rusi v Osrednji Aziji in njih delovanje tã.

Kako Rusija daleč sega in kako važni zamorejo postati kraji, že stoletja zanemarjeni in pozabljeni, pozná se nekoliko iz tega, kar nam „St. Petersburger Ztg.“ pové. Ta list piše: „Kakor nam verjetna poročila pripovedujejo, ste reki Tedšen (ali Herirud) in Murghab veliko povodenj napravili na zelenici Tedšen in na zelenici Mrvi; nasledki se še sedaj poznajo. Telegrami in druga poročila so nam ob svojem času pripovedovala, da je zaton Mihaelov nenadoma zamrznil in da je brodarenje po Kaspiškem morji prenehalo. Zvé se, da je poleg

vse železnične črte, t. j. po severnem pobočju gorã: Kurea-Dag, Kopet-Dag in po višavah, ki se raztegajo od Paropamisa v Rusko onstran kaspiškega posestva, bilo mraza 18, da, celó 20 do 22 stopinj, in to je trajalo dalje časa, kakih 6 tednov; poleg tega je še nenavadno veliko snega padlo. To se je zvedelo po natančnem opazovanji na petero vremenoslovnih observatorijih, ki so postavljeni poleg železnice. Kaj pa da je nenavadno mrzla zima taka bila v svojih nasledkih, da je tudi brez daljne učestne preiskave mogoče jo opazovati. Reka Tedšen (Herirud), ki teče mimo Herata in Serahsa ter precej hitro teče, nareja umetno razpeljano zelenico Tedšen, kjer se je zdaj naselilo pod Mahdum-Kulikanom, sinom nekdanjega našega nasprotnika Nur-Verdir-Kana, pleme Tekincev. Reka teče 400 verst daleč in že v navadnih časih toliko vode s seboj prinaša, da nje premostenje za železnico zahteva mnogo delavnih sil, kar se tiče tehnike, strojev itd. Od Tedšena naprej, v meri proti Mrvu, je v puščavi kraj Džu-Dzu-Gly, nekako 675 verst od morja; dosihmal gré od Mrva poleg železnice globok in širok vodovod, reki podoben, 70 verst dolg; napeljal ga je iz reke Murghab polkovnik Alihanov, v ta namen, da dóbi ta brezvodna proga potrebne vode za delavce pri železnici in za druge potrebe. Pri Mrvu, 748 verst od morja, teče reka Murghab, njene panoge, nekaj naravnih, nekaj umetno narejenih, obdajajo Mrv, močijo njegove verste in zaradi njih je zelenica Mrv toliko sloveča zaradi nje rodovitnosti. Imamo toraj na progi nekaj več kakor 100 verst dolgi dvoje velikih vodã, Herurida in Murghaba, in med njima na pol pota Alihanov, reki podoben kanal.

Meseca januarja je Murghab zamrznil, po gorah je padlo snega, da nikdar toliko, in kaj je učinil ta mraz? Legar, ki je bil poprej med vojaki železničnega polka in med delavci, je h krati zginil; mrzlice so ponehale in Rusi poleg železnice so se prav dobro imeli. Se vé, da so Azijatje rekli: Rusi so mraz s seboj prinesli. Ko pa pride veter od juga, zgine led, sneg se razstopí in ob enem so reke in vodovodi narasli ter prestopali bregove. Obe zelenici ste bili pod vodo. Mesto Mrv, ktero obdaja visok zid iz ilovice, je stalo kakor otok v sredi

LISTEK.

Moj sprehod z Bleda v Vrbo, k Prešernovemu domu, 5. julija 1886.

(Konec.)

Zdaj sem stal pred rojstno hišo onega moža, kterega vsa Evropa pozná, vse Slovenstvo s ponosom svojega imenuje, kojega proslavljajo pesniki naši, kterega naša mladina strastno prebira, kterega pesni in izreke skrbneje zbiramo, nego najhujši skopuhi suho zlato! Hiša je zidana, pa s slamo pokrita. Pe dolgem stoji od severa proti jugu. K velikim vratom, ki so proti zapadu obrnena, vodijo stopnjice. Na levo od velikih vrat je vzdana črna, mramornata plošča, ki pové, da se je v tej hiši leta 1800 rodil dr. France Prešeren. Na južni strani hišice je majhen vrtič. Okolu njega sem prišel na izhodnjo stran hiše, na dvorišče. Tú me je zanimalo velikansko gospodarsko poslopje; pred konjskim hlevom

je viselo več komatov. Skoraj bi bil v hlev zavil, da bi pogledal, kako pri Ribčevih gospodarijo in živino gleštajo, pa sem se spomnil — da ne kaže. Po dvorišču je prišlo blizo 12letno dekle, ki je brzo skozi izhodnja vrata v hišo zginilo. Stopil sem za njo. V veži mi pride nasproti priletna, nekaj sključena, sicer pa še dosti trdna ženica. Jaz: „Dobro jutro, mamica!“ — Ženica: „Bog daj! Kaj nam bote pa Vi novega povedali?“ Pri teh besedah me je s svojimi sivimi očmi motrila. Povedal sem njej, kdo da sem, in da bi rad pogledal hišo, v kateri se je slavni pesnik dr. France Prešeren rodil. Ženica se obrne na levo stran, pokaže proti sobi in reče: „Tukaj le!“ Vstopiva. Jaz: „No, hvala Bogu. Dolgo sem si želel videti mesto, na katerem je tekla zibelka ljubljenca vseh Slovencev!“ Ženica se vsede na klop za peč, ki stoji v jugo-zahodnjem kotu sobe in reče: „Ja, on se je za Slovence mnogo trudil, da bi njim pomagal.“ Zdaj še le sem zagledal med posteljo in pečjo blizo poluletno dete v zibelki; ona deklica, ki je preje po dvorišču mimo mene hitela, nje je v plenice povijala. Jaz: „Zdaj

bo blizo 86 let, kar so ranjcega Franceta tukaj ravno tako povijali.“ — Ženica: „Bo, ja! On je bil 11 let stareji ko jaz.“ — Jaz: „Ali je to dete tudi Prešernovega rodú?“ Ko je hotla ženica odgovoriti, stopi v sobo velik, blizo 40leten mož, tamnih las in črnih oči. Nekaj začuden me pogleda, sname klobuk z glave in mi podá žuljevo roko. Pozdravila sva se in sem tudi njemu povedal, kdo sem in česa iščem. Mož: „No, me veselí. Pa ne zamerite, — jaz poznam profesorja tega imena, ktero ste vi povedali, a tisti ni duhovnik.“ — Jaz: „Ni ne! On živi sedaj v Brnu, jaz pa služim v M.“ — Mož: „Jaz sem tukaj hišni gospodar in sin sestre doktorja Preširna. Ona je po očetu kmetijo prevzela. Moj oče, ki so se pisali Volk, so se ž njo oženili, in tako je prišlo gospodarstvo na-me. Svoje dni sem bil tudi jaz v latinskih šolah; štiri razrede sem opravil v Ljubljani, potem pa sem šel v Novomesto — kjer sem izpregel. Od kraja se mi je hudo godilo pri delu, in dolgov nisem mogel zmagovati, ker sem moral vsem njihove deleže izplačati; zdaj pa že izhajam. Vidite, to so moja tetica,

morja, najhuje prizadet je bil nasip pri železnici, kterege so ravnokar nasuli, ter ni bil vtrjen, ne obraščen, niti zavarovan, kratko rečeno, nedovršen. Rahlo prst je voda lahko premočila, dereči valovi podkopali, in tako je prišlo, da je blizu Mrva železnični nasip pretrgan bil več verst na dolgo. Vidi se, da je bila to sitna stvar, kazala je pa tudi, na kaj se je treba ozirati pri takih slučajih. Treba bode več prelazov za vodo napraviti in jih ob enem vtrditi. Izurjeni in marljivi delavci pri železnici so se na vsih krajih dela lotili, kjer je bilo treba pomagati in varovati.

Napravili so potov, reko so preustrojili. Na plavih iz trstike vozili so se zemljomeri po vodi, da so preiskovali kako voda narašča in pada. Visoke nasipe stare trdnjave Mrv so porabili, da so nasipe pri železnici poravnali in mnogo je že naravnane, po drugi strani so pa tudi varovali človeškega življenja. Nasprotniki transkaspiske železnice so se radovali nad to nezgodo in prerokovali so, da bo kmalo zginila, po eni strani jo bodo podkopale pomladanske vode, po drugi strani jo pa bode sviž iz puščave zasul. Vendar upati je, da bode evropska tehnika in učenost v službi pri taki moči, kakor je Rusija, sprejela in srečno dokončala boj z elementi. Železnica po mirni poti dežele osvaja in razširja izobraženje in omiko v centralno Azijo. Okoli železnice se ljudje naselijo, zasadé vrtov, obdelajo polje, pridejo tudi naselitve, nastanejo vojašnice, ktere spremlja telegraf. Razvijajo se kupčijska pota, vlada bode toraj prisiljena ob enem skrbeti za železnico in za nje varstvo. Puste gore se imajo obsaditi, reke vravnati, pred vsem se pa mora napraviti vodam skupni odtok, ki bode 800 vrst na dolgo od Kazancika notri do Čarda-Suja zbiral vode in potoke, katerih na sto prihaja iz gorá. Azijatje jih imajo za namako zemljišč, odpeljejo jih iz njih naravnega teka, sicer bi zelenico prerezali, napravili si struge in se zopet na onstranskem robu zelenice v reki zedinile.

Taka reka bi se ne izhlepele, tudi bi je pesek ne zasul, marveč bi se ohranila ob robu zelenice in si pota poiskala do Kaspiskega morja, kakor nekda Oksus (Amurdarija), no, tak vodovod bode morali prej ali slej narediti ob časi povodenj, ki bi obilo vode sprejemal, zdaj pa stoji na vsi ravnini in nima odtoka med gorami na jugu in med puščavo Karakum na severu. Potoki, male reke bi se ne izgubile onkraj zelenice v pesek. Po drugi strani bi pa tudi taka močna reka bila proti puščavi naraven jez zoper sviž, ki počasi zasipa obdelano zemljo, in to tem bolj, ako bi se na njegovem robu drevje zasadilo. Kar so Bokari vsak za-se in posamem po svojih zemljah storili, to bo naša uprava po večem sistematično naredila. Posamezna drevesa (jagnjeta) pri Bukarih popeščenja (zasipanja) niso mogla ubraniti, kakor je to rekel general Črnajev v „Nov. Vrem.“ Rusija bode stvar bolj znala vrediti. In tako tudi bode.

Bil je res skrajni čas, da je kaka evropejska oblast te kraje v roke vzela in osnovala, predno jih niso do dobrega pokončali tolovaji po eni strani, po drugi strani pa neprijazne naravne sile. Rusija je skrbela, da postanejo iz nekdanjih klativitezev pridni delavci in konjeniki, neprestopne in brezvodne puščave je prestopil železni konj, po reki Amurdarija z brodovi vozijo, kupčija je vživala

obrt, spodbudila obdelovanje zemlje, razširila in odkrila zaklade zemlje, n. pr. petrolej i. dr., skrbela bode pa tudi, da goličave zasadi, reke vravná, raztresene vode zbere v strugo, ktera ima biti varstvo zoper puščavo.

Politični pregled.

V Ljubljani, 15. julija.

Notranje dežele.

Konservativni listi se v novjšem času mnogo pečajo z vprašanjem o *verski šoli*. In res — verska šola v Avstriji in povsod je s konservativnim življenjem tako na ozko spojena, da poslednjega brez prvi niti misliti ne moremo. Čem dalje bodo konservativci čakali s predruženjem liberalne šolske postave, temveč bodo zgubili svoje moči, svojega pravega poživljajočega mozga. Liberalci dobro vedo, kako dragocen zaklad da imajo v brezverski šoli, za to jo pa tudi tako skrbno čuvajo, kakor punčico v očesu. V Avstriji so pri šolstvu jako čudne razmere. Liberalnega šolstva konservativci nikdo noče, a ga postaviti na trdna krščanska tla si skoraj nikdo ali ne upa ali noče. In vendar je bodočnost še vedno tistega bila, kdor je imel šolo v svojih rokah. Dokler bodo šole imeli liberalci v svoji oblasti, tako dolgo se bodo smeli tudi nadjati, da bode bodočnost njihova. Motil bi se, kdor bi mislil, da so liberalci morda že samo z šolo zadovoljni! Kaj še, tudi na odrasčene hočejo svoj vpliv raztegniti s tem, da so jim posebno po planinskih deželah jeli društva snovati na liberalni podlagi. Ondi se bodo odrasli toliko časa podučevali, dokler ne pridejo bodoče volitve, pri kterih se bode sad konservativne malomarnosti že pokazal. Dobro nam bo moralo iti, če bomo le tretjino dosedanjih sedežev zgubili, pa bode morda še celó polovica. In vse to se imamo konservativci liberalni šoli zahvaliti. Za to pa glejmo, da jo čem preje tem bolje za nas, zopet postavimo na versko stališče.

Na šolskem polju bo sedanja doba v resnici spominska postala, kajti tolikanj preosnov, kakor jih je novi naučni minister Gautsch vpeljal, se že leta in leta ni godilo. Še eno ni dognano in že se čuje preosnova drugega. Sedaj imajo na vrsti *preosnovo učiteljsko*. Najvažnejše točke te preosnove so: Letne preskušnje se bodo odpravile in mesto njih vpeljale se bodo prestavljevalni izpiti, kakor so ti v navadi na srednjih šolah. Redovi za npravnost, pridnost in napredek se bodo razširili podobno onim na srednjih šolah. Preskušnje zrelosti in one učiteljske sposobnosti se bodo zdato zboljšale, pismene poskušnje iz realij bodo se odpravile. Izpraševalne komisije se bodo o tej meri pomnožile, da bode vsako učiteljsko svojo imelo. Naprava učiteljske, na kterih se bodo izgojevali učitelji za meščanske šole, je tudi ena izmed važnejših točk te preosnove. Opomniti nam je pa, da se bodo poslednja le na onih učiteljskih vpeljala, kjer se bode šolski oblasti potrebno zdelo za naraščaj učiteljsstva za meščanske šole sposobnega skrbeti. Najprvo se bo v teh točkah posvetovala enketa v ta namen sklicana, ktera se bo menda tudi na neprimerne razmere ozirala, v kterih so sedaj profesorji na učiteljskih nasproti onim po srednjih šolah.

Vojska veri in krščanski npravnosti, to je dan danes geslo vsem liberalnim listom in reči moramo, da se ga vseskozi verno drže, ter ga tudi jako dobro izvršujejo. Ni je priložnosti, da bi je kolikor toliko in če ne drugače, pa vsaj iz za grma ne porabili v zasmeh katoliške vere in njenih duhovnikov, v zasramovanje pobožne množice, ktera se verskih obredov še vestno vdeležuje. Liberalni časniki prav s satansko zlobnostjo trosijo strupeni

nauk verskega indiferentizma med priprost narod, ne da bi le količkaj pomislili, kakošen bo sad, ki bo iz tega dozorel. Boj veri in monarhiji, geslo je brezvercev po Evropi; pri nas v Avstriji smo pa toliko na bolj, da se veri javno, državni avtoriteti pa po tihem, bolj na skrivaj boj z nožem napovedujejo. Vspeh, ki ga je liberalno časništvo v tem oziru doseglo, je vže grozen! gorostasen! Vere med tistimi po mestih, ki se k obraženim in olikanim prištevajo, niti toliko ni, da bi si človek oči zbrisal z njo. V najnovjšem času čujejo se pa tudi že pogosto pojave proti državni avtoriteti, kakoršnih pred dvajsetimi leti nisi še nikjer čul, kakor k večjemu med tajnimi zarotniki — med veleizdajci. Ali je to čuda? Ne, prav nič ne, pač pa bi bilo čuda nasprotno. Vprašamo le, ali more ljudstvo drugačno biti, kakor ga časniki učé? Ne! Lahko bi bilo, ko bi ravno takih listov ne bralo, toda, tako pa ne! Da je tako, smo veliko tudi sami zakrivali, ker se prvič premalo brigamo za razširjanje zdravega časnikarstva in ker je še to, kar ga narodu podajamo, nekako, recimo: vodeno. Mar-li pa tudi more drugače biti? Naročnikov je mnogo premalo; dopisovalci pišejo prvič z vso navdušenostjo, drugič malomarno, tretje le po sili, in potem, kar nič več. Tu se mora v prvi vrsti kaj zgoditi, vse drugo je zastoj; kaj pomaga godrnjati in tožiti čez židovsko peklensko časnikarstvo, zdraven pa roke križem držati!?

Poslanec *Friderik Sues* je imel 12. julija v Fünfhausu shod volilcev; ni bilo brez viharja. Opozicija je bila toliko močna, da je predsedništvo prevzela. Posamezni govorniki, med temi tudi župan v Sechshausu Ullemann je Suesa močno napadal. Nasvetovali so nezaupnico in predsedništvo je izjavilo, da je sprejeta. Sues je pa rekel, da ni bilo nasprotnega glasovanja in da zarad tega nezaupnico ne sprejme. Dober izgovor je dober, če ga tudi pes na repu prinese.

Židovsko liberalni listi so že zopet vladarskim rodovinom „eno gorko“ zasolili, bodisi hoté ali nehoté, ne bomo preiskavali. Dozdeva se nam pa, da je bila prav dobro premišljena in vendar ni bil noben list zasežen zarad tega. Obravnavali so namreč izgone francoskih princev in so na vso moč obžalovali slabost republike, da si toliko časa ni upala „treh navadnih Francozov“ čez mejo potisniti. Po drugi strani jih pa silno veseli, da se je konečno republika vendar le odločila in je sovravnikom liberalizma vrata pokazala. „Ali ste videli, kako so jo cedili čez mejo vsi tisti, ktere iz dna srca, iz vse svoje duše sovražimo“, kvakale so enoglasno liberalne časnikarske žabe na Dunaji, ne da bi bila le ena pomislila, da se njihovo kvakanje tudi na cesarski dvor sliši. Najlepša je pa pri liberalnih listih doslednost. Izgon francoskih princev ji je všeč in edino le to obžaluje, da so se prepozno domislili na to. Ko so pa na Nemškem socijalnega poslanca Singerja iz Berolina na svoj dom poslali, zagnali so pa Dunajski junaki strašanski krik o krivičnosti nemške vlade! Kje je tukaj doslednost? Če hočejo po pošteni časnikarski poti hoditi, drže naj se strogo resnice in naj oboje obsojajo ali pa oboje — hvalijo, če se jim poslednje že potrebno zdi. Nikakor pa ni mogoče potrditi, da bi se izgon mirnih ljudi odobral, izgon anarhistov pa bi se obžaloval. To je narobe svet, le čuda, da tudi ne eden list ni bil zasežen, dasiravno je bil namen tako očiten, da bi ga bil vsakdo lahko z roko prijel. Naj pa konservativen katoliški list škodljive in pogubne pege postavodajalstva (celó prejšnjega liberalnega) le graja, oj kaka naglica list zaseči in v ogenj obsoditi! In vendar vsakdo vé, (saj bi lahko vedel), da ima list dober namen le na škodljivosti opomniti in da obstoječe duhovske in deželske gosposke vselej srčno brezpogojno spoštuje, da, tudi takrat spoštuje in pokorščino oznanjuje, kadar tudi njih del odobravati ne more.

Vnanje države.

Da se večnih napadov zdijvanjih Turkov vbrani, misli *Črna gora* ob reki Tara, kjer je sedaj njena

Lenka, sestra ranjkega doktorja Prešerna.“ — Jaz k ženi: „No, no! Glejte, kako ste Vi podobni slavnemu pevcu, kolikor sem si ga jaz mogel po sliki in po popisu misliti.“ Ženica se je zadovoljno nasmehnila in zdaj so se njene sive oči prijazno in duhovito svetile. — Jaz: „Zdaj vem, kake so bile Prešernove sive oči, kakšno okroglo lice, kakšen njegov nos.“ Ženica se je moji zgovornosti v novič nasmehnila. Jaz: „Ker nimamo nobene čisto zanesljive slike Prešernove, bi bilo dobro, ko bi vsaj Vas fotografirali. Jaz bi rad kaj k temu pripomogel.“ — „Gospod profesor Zupan so tetico že itak dali fotografirali.“ — Jaz: „Ali mi zamorete znabiti ktero teh slik prodati?“ — Ženica: „Ne! Imam samo eno, ta pa naj pri hiši ostane!“ — Jaz: „Prav tako! Imate li ‚Zvon‘ leta 1879, v kterem je obširen životopis Prešernov in tudi ocena njegovih pesni? Tudi hiša Vaša je tam naslikana.“ — Mož: „Vem za te reči, a ‚Zvona‘ pa nimam.“ Na to sem obljubil, da jim ga bodem oskrbel, če se mi posreči še drugi izvod v roke dobiti. — Jaz: „To je Vaše dete, kaj ne, oče gospodar?“ — Mož: „Je; prvi

faut je pa zdaj tri leta star, in on bo moji materi in pa stricu doktorju Prešernu najbolj podoben, ne samo po licu, ampak tudi po vsej postavi svoji.“ — Jaz: „Tetica Lenka! Ali ste tudi Vi kedaj doktorja Prešerna v Kranju obiskali?“ — Tetica: „Ne! Jaz sem bila pri svojem duhovskem bratu; pri Francetu je pa bila Katra.“ O slednjem stavku ne vem, ali sem ga prav razumel. Sedaj sem se še enkrat po priprosti, prijazni sobi ozrl; skozi severna okna se vidi proti Stolu, skozi zapadna proti Triglavu. Peč ima na sprednjem voglu viši vrh ali rog, za njim je pa ob obeh zidih za poldrugi čevlji znižanega prostora, ki se imenuje zapeček. Poprosil sem še za kako cvetlico iz domačega vrta in sem si sam vtrgal klinčekov odrastek, ali kakor bi Šenoa rekel, „karanfil“; on si je svojega vtrgal na pesnikovem grobu, jaz pa svojega na njegovem domu. Šenoin „karanfil“ je dal povod slovečemu spisu, moj klinček pa naj svoj prostor najde v našem domačem dnevniku, in naj bode priča, da tudi mi duhovniki Prešerna poznamo, in da ga čislamo po zasluženju njegovem.

Prijazen hišni gospodar mi je, ko sem se za prijazen sprejem zahvalil, blizu broda Savinega pot posvetil. Po poti sva se še razgovarjala o gospodarstvu, zlasti o konjereji, s ktero se on najraje peča; spregovorila sva pa tudi o rodbinskih razmerah, in ves srečen je ljubeznjivi moj spremljevalec večkrat omenjal ženske svoje, s ktero je dobil „verno srce in delavno ročico, doto, ki nje nima milijonarka“. Tako se je sestricu ona sreča nasmijala, ktere je stric-pesnik tako britko pogrešal. Pri brodu me sreča blizu 50letna ženka iz Bohinjske Bele, ki je šla svojo hčer v Bresniško župnijo obiskat; kraj nje je stopal štirileten deček. Postalo mi je iz kratkega razgovora hitro vse jasno. Povedala mi je namreč, da hči tam služi, in je pristavila: „Tega fanta imamo, pa ubogi smó.“ Stisnil sem ženi belč v roko — in sem tako Prešernova spomine za danes sklenil. Prižigalec.

državna meja, vseskozi trdnjavnice narediti, v katerih bode potem zdatno stalno armado nastavila, kateri bode zapovedovalo samostalno višje vojaško zapovedništvo. Ustanovila bode torej nekako vojno krajino, kakor jo je svoje dni Avstrija morala proti Turkom ustanoviti, če je hotela mir imeti pred večnimi napadi njihovimi. Da vse te nakane izvrši, dobil je vrhovni vojvoda Božo Petrovič nalog, naj se poda na mesto in naj si kraj in lego njegovo natančno ogleda. Kje bo Črna gora za napravo teh vtrdbin potreben denar dobila, si tudi ni treba posebno glave vbijati; saj vemo, da imajo bogatega strica na severu, ki jim je že mnogo posodil brez pisma, in jim bo še to mrvico brsnil, ne da bi ravno intabulacijo zahteval. Saj vé, da je intabuliran v srcu naroda, kjer ga nihče ne more zbristati. Pameten pa je na vsak način ta ukrep, kajti ni treba očal, da bi človek videl, da Črna gora brez primernih vtrdbin in zdatne posadke v tistih ne bo nikdar pred Turki miru imela. Da ji pa večno klanje tudi ne koristi, vé vsakdo lahko.

Pozornost evropskih politikarjev obrnjena je v novejšem časi tje kaj gori na sever, na *prusko istočno mejo*, kjer so Nemci vse živo vojakov nastavili. Deli prvega, drugega, petega in šestega vojnega kora pomaknili so se prav na avstrijsko in rusko mejo, za njimi potisnile so se pa druge čete iz notranje države. Na ta način so Nemci velik del svoje stalne armade na istočno mejo pomaknili, ne da bi bila Evropa zapazila kedaj; še le ko so se „pickelhaube“ nekega jutra druga pri drugi ondi v solnčni luči zasvetile, zapazila jih je Evropa in čudeč se vprašala: „Od kod pa vi? Zakaj to?“ Prav zato, ker so v Berolinskem vojnem ministerstvu spoznali, da je avstro-ruska meja preslabo zavarovana in vse premalo vtrjena. Zato bodo tudi še nekaj trdnjav popravili tamkaj okoli, pred vsem bode pa svojo pozornost obrnili na pravilno vtrjenje Thorna, Poznanja in Königsberga. Železnice mislijo tudi še popolniti, ker jim sedanja njihova mreža nikakor ne zadostuje, kedar bi bilo treba prav hitro vojakov skupaj nagati, da bi vse mrgolelo. Gotovo je, da se Nemčija prav po tistem in prav vstrajno oborožuje. Proti komu? Bomo kmalo izvedeli.

Grof in grofinja Pariška se bode ta podala ta teden v grad Windsor, kamor jih je povabila angleška kraljica. Poslanstvu katoliško-kraljevskega časopisja v Tunbridge, rekel je grof: V odločilnem trenutju bodem pripravljen... če bode tudi dežela pripravljena. Veliko zavisi od tega, ako je kraljevska stranka dobro osnovana. V demokratičnem združevanju je prostost mogoča, ako se naslanja na močno veljavo, ki se povsod spoštuje. — Pri prihodnjih volitvah v splošno svetovalstvo se nadja katoliška stranka dobiti 200 novih sedežev.

„Nacional“, ki velja za glasilo *Parnella*, piše o volitvah to-le: „Irei nimajo vzroka, da bi obupali o položaji. Za njih stvar še ni bilo nikdar toliko upanja kakor sedaj. „homerule“ je politika liberalne stranke in ta je poslednjič sedaj zmigala. Prostor, ki nas sedaj loči od naše nezavisnosti v postavo dajavi, je sedaj veliko manjši nego poprej. Mogoče je, da torievci še za seboj puste liberalce in predlagajo načrt za „homerule“, ki bode morda še dalje segal mimo onega, katerega ponuja Gladstone. Kaj takega se je že tudi zgodilo. Na ta način so torievci dovršili emancipacijo katolikov, taisto je tudi Robert Peel odpravil postavo zaradi uvaževanja žita, in Beaconsfield je dosegel, da se je sprejela „Reform-Akte“. „homerule-bill“ bode sprejeta, naj že v zadnjem trenutju stvar pospešuje ta ali ona stranka.“ Vprašanje bode torej rešeno, ali negotovo je v kakih oblikah. Iz tega se pa tudi vidi, da imajo angleški državniki besedo „uboga Irska“ le na jeziku in boj za „homerule-bill“ je prav za prav le boj za „moč in vlado“.

Če tudi angleške volitve še niso pri kraju, se vendar le ne dá več dvomiti, da je *Gladstone* propadel. Obžalujemo, da je to res, toda pomagati ni mogoče, in tudi Gladstone sam si ne more. Ko so mu v parlamentu irski predlog odbili, prizival se je Gladstone na narod, nadja se, da mu bo ta potrdil, kar so mu spletkarji ovrgli. Toda glej tudi narod je sedaj rekel: Ne! in je večinoma take moze volil, ki se s „homerulom“ ne strinjajo. To je pa ravno dokaz, da Angleži niso še politično zadosti zreli, da bi mogli objektivno presoditi dolžnosti, ktere imajo kljub vsemu upiranju vendar le do Ircev. To je tem bolj obžalovanja vredno, ker razven sebičnih kramarjev angleških ves svet prav nič več ne dvomi, da je irska samouprava le še vprašanje časa; rešiti se bo morala na vsak način in to prav kmalo, če si bodo hoteli Angleži mir ohraniti. Da so se sedanje volitve za Irce tako neugodne izvršile, bode tudi več Angležem nego Irce na škodo, kajti angleški parlament se s tem nekaki razbitosti približuje, kakoršne do sedaj v angleški zgodovini ni bilo kmalo. Tudi Angležem se bodo oči odprle.

Iz *Afganistana* se v London poroča, da je nemogoče misliti na vrvanje mej, dasiravno se že od lanskega leta ruska in angleška komisija za to poganjate. Rusija namreč kar nenadoma zahteva, da se ji odstopi nekaj Afganistana, kar spada že od nekaj, kar se pomni, k Afganistanu. — Spominjamo se, da smo že o svojem času slutiti tako, da Rusija nalašč odlašala določiti stalne meje, da bode potem vsak čas, kadar se ji bode ljubilo to vprašanje zopet spravila na dnevni red. Afganistan

pišejo, beri pa — Črno morje in Carigrad. Iz Carigrada se sicer piše, da boče Turčija sedaj, ko je grško in vzhodno-rumelijsko vprašanje razrešeno, razpustiti redit-batalijone in rezerviste, tako hitro vendar tega ne verjamemo in rajši čakamo še par dni, nadejaje se, da se bode vse preklicalo.

Izvirni dopisi.

Iz Celja, 14. julija. Pri današnji porotni obravnavi dr. Glautschnigga proti državnemu poslancu Mihi Vošnjaku je bil poslednji krivega spoznan. Sodnija mu je odmerila, da mora 140 gld. plačati; „Slov. Gosp.“ pa zgubi 60 gold. kavcije. Pri znanih razmerah, kakor vladajo zdaj po Spodnjem Štajarskem, se nad tako razsodbo nihče ne čudi. — Stvar, za ktere voljo se je vršila dr. Glautschniggova tožba, je menda znana, vendar jo kratko opišem. Ob lanskih državno-zborskih volitvah je razposlal dr. Gl. neko surovo knjižuro proti g. Mihi Vošnjaku, ki je kandidiral za mesto državnega poslanca. V „S. P.“ in v „Slov. Gosp.“ je kratko odgovoril g. Miha Vošnjak in v poslednjem listu nekako rekel: „to je laž.“ Zaradi te besede je vložil toraj dr. Glautschtožbo.

Domače novice.

(Sodelovalca) pri cesarjevičevem velikanskem delu: „Oesterreich-Ungarn in Wort und Bild“ za zeleni Štajar sta gg. Šuman in Fr. Hubad. Prvi, gimnazijski ravnatelj v Ljubljani, dobil bo nalog sestaviti jezikovni del; drugi, profesor v Gradci, bode pa opisal narodno življenje, navade in pravljice. Slovstvo se bode pa za vse Slovence skupno sestavilo po sotrudnikih, ki se bodo še le določili.

(Čehov) ne bo v Ljubljano. „Slov. Narod“ pravi, da se mu je iz verodostojnega vira iz Prage izvestilo, da nameravani zabavni vlak zaradi neugodnih zdravstvenih razmer na jugu izostane.

(Izlet na Bled) napravi tukajšno tiskarsko društvo v nedeljo, kjer se bodo spominjali Gutenberga. Izlet se napravi le ob ugodnem vremenu.

(Spomenico) o naših šolskih in političnih razmerah sestavili so slovenski poslanci sedaj pred svojim odhodom iz Dunaja, ktero so potem po deputaciji, obstoječi iz gg. dr. Poklukarja, dr. Viteziča, Mih. Vošnjaka, prof. Šukljeja in dr. Tonklja, izročili ministroma Taaffeju in Gautschu.

(Zarad pogreba č. g. Franca Guselja) moramo popraviti, da ne bode v petek, ampak zaradi zadržkov v soboto 17. t. m. ob 9. uri dopoldne.

(Izvolitev novega predsednika c. kr. kranjske kmetijske družbe), deželnega glavarja gosp. grofa Thurna, je presvitli cesar potrdil.

(Kegljanje na dobitke) bode v nedeljo 18. t. m. v Škofjiloki na korist bolniške matice tamošnje prostovoljne požarne brambe na Štemarjih. Popoldne ob 4. uri na vrtu na Štemarjih koncert godbe 17. pešpolka baron Kuhn, po katerim sledi zvečer ob 9. uri razdelitev dobitk. Vstopnina za osebo 40 kr., družine (tri osebe) plačajo 1 gold. K mnogobrojni vdeležbi vabi najvljudnejše odbor.

(Gnojne vile znamenje črne vojske.) Včeraj dopoldne prišel je neki kmetski fant iz Št. Jurja pri Kranji z gnojnimi vilami v rokah v pisarno g. predsednika deželne sodnije ter zahteval zaslišan biti, kako se črna vojska vstanovi. Odvedli so ga na mestni magistrat in od tam v bolnišnico na opazovalni oddelek.

(Račun) je pokladal državni poslanec g. profesor Šuklje v soboto svojim volilcem v Novem mestu, kako da je rabil izročeni mu mandat. Volilci so mu izrekli soglasno zaupanje.

(Razpisano) je učiteljsko mesto za zgodovino in geografijo na c. k. državni gimnaziji v Novem mestu. Prošnje do 15. avgusta c. k. deželnemu šolskemu svetu v Ljubljani.

(Razpisana) je služba poštnega odpravnika v Gradacu pri Črnomlju do konec t. m. Nese 150 gl. letne nagrade in pa 40 gold. pavšala. Varščine se zahteva se 200 goldinarjev.

(Novega advokata dobi Trst.) Preselil se bo namreč tje kaj odvetnik gosp. dr. Fleischer iz Laškega Trga.

(Pomorstvena razstava v Havru.) Dne 1. maja 1887 se otvori v Havru pomorstvena razstava, ktera bode trajala do 30. septembra 1887, oziroma se podaljša do 15. oktobra. Gledé pomorstva, ribarstva in elektricitete je razstava mednarodna. Natančnejša pojasnila daje trgovinska in obrtna zbornica v Ljubljani.

(Turške carine.) Turški carinski oddelek v Carigradu izdal je do vseh carinskih uradov navod, kateri obsega izvrševalne propise Turčije k retorzijskim naredbam na nektero uvozno blago rumunskega izvora. Po tem navodu se dadó turškim carinskim uradom naslednji prepisi: Če pride tako blago iz drugih dežel, zahtevati se mora certifikat, v katerem mora biti naznanjen kraj in pristanišče, kjer se je izdelalo in od koder se je odpeljalo. Ti certifikati morajo biti, če blago pride iz pristanišča, kjer ima turšk konzul svoj sedež, od tega potrjeni, ali če pride blago iz kakega drugega kraja, pa morajo certifikati biti potrjeni od carinskega urada dotičnega pristanišča. V tem slučaju se pobira od blaga carina v dozdanjem znešku. Z blagom, ktero nima omenjenega certifikata, ravnalo se bode, kakor bi bilo rumunskega izvora, ter se od njega pobirala carina, kakor od rumunskega blaga. Da se iz Avstrije, Italije, Francije, Španije in čez Gibraltar iz evropskih pristanišč Atlantskega oceana došlemu blagu, katero ni bilo v nobenem grškem pristanišču, dá daljšava, se v slučaju, da dojde brez certifikata o izvoru, dovoli primerni obrok, da se isti oskrbi; med tem pa se sprejme za carinsko diferenco poroštvo ali pismena zaveza, da se eventualno ista pozneje doplača. Če se certifikat v določenem obroku donese, se poroštvo odpusti, drugače pa se ima izterjati carinska diference. Omenjena nova carina se ima plačati v livres turques po 100 pijastrov, ali v srebernem turškem denarju po zdanjim kurzu 18½ pijastrov in za razloček, kateri 1 — 2 pijastra ne znaša, se sprejmejo metaliki po kurzni vrednosti.

(Strah pred kolero) je na Reki zdatno večji kakor pa nevarnost sama. Vse beži iz mesta kamor kdo vé in zna. Posebno veliko jih je pribežalo na Kranjsko, kjer so se Lahi iz Trsta in Reke po raznih mestih in drugih letoviščih naselili. V Škofji Loki jih je menda toliko, da ne dobiš praznega stanovanja, če bi ga prav drago preplačal. Kdor hoče iz Reke v Zagreb, se mora podvreči dvakratnemu prekaševanju. Poslednje v Zagrebu traja poldrugo uro. Na dalmatinske otoke ne sme nikdo, ker so se Dalmatinci strogo zavarovali proti vsakojakim pošiljatkam iz okuženih dveh mest, naj bodo tiste že blago ali pa ljudje. Izhod iz Reke proti Hrvaški je s kordonom zabranjen, na našo stran pa prost. Če nas Bog ne bo kolere varoval, ne vemo kaj bo!

Razne reči.

— Kardinal-nadžkof Pariški je toraj umrl. V življenji je bil neverjetno delaven. Na Montmartre je začel zidati cerkev Srca Jezusovega, za to cerkev je dalo pol četrtilijona oseb nad 16 milijonov frankov. Visoka šola v Parizu, ktero je on ustanovil se ni mogla tako razširiti, ker je ljudovlada razglasila postave, tej šoli neprijazne. Kulturni boj je tudi v njegovi nadškofiji silno divjal, in mu prizadeval silnih stroškov in truda. Prihodke so mu znižali od 50.000 na 15.000 fr., in doklado za kardinala, 10.000 frankov, so odpravili. To sicer njega ni brigalo, sam za-se je potreboval za hrano 2 fr. 50 cent. na dan; a dobrotnih zavodov ni mogel podpirati. Brezverskim šolam je bilo treba navsprot verskih šol, že sedaj imajo te 50.000 učencev, stale so pa te šole že 17.000 milijonov frankov. Marcijevi dekreti so opovirali pastirstvo in nadlegovali redovnike, vendar je kardinal nekaj župnih cerkv razširil in kljubu neprijateljskim oblastim nekaj novih župnij ustanovil. Ker so po javnih bolnišnicah prepovedali duhovnom vstop, je ustanovil svobodno bolnišnico k sv. Jožefu. Več dobrodelnih zavodov je bilo na novo osnovanih ali razširjenih. Začasno so tudi sprejemali duhovne, ktere je kulturni boj pognal iz Pruskega. Kar bi nihče ne verjel, hvalijo ga tudi liberalni listi. V politiko je segal toliko, da je branil cerkev. Protestoval je pri zbornicah, pri predsedniku ljudovlade zoper nekrščanski poduk, preganjanje redovnikov, zoper ugrabljene cerkve sv. Genovefe itd.

— Pogodba. Hišnik: Ali ste prečitali pogodbo o najemščini? — Najemnik: Da, le hleva pogrešam; drugo je vse v redu. — Hišnik: Čemú Vam bo hlev? — Najemnik: Tistega osla bi notri zaprl, ki bi to pogodbo podpisal.

Telegrami.

Dunaj, 15. julija. Dosedanji voditelj Dunajskega redarstvenega ravnateljstva Kraus imenovan je za redarstvenega predsednika.

Trst, 14. julija. Uradno sporočilo pravi, da so od včeraj pa do danes opoludne trije za kolero zboleli, ena oseba je pa vmrla.

Reka, 14. julija. V poslednjih 24 urah je na Reki 6 ljudi za kolero zbolelo, 3 so pa vmrle.

Pariz, 15. julija. Narodna veselica izvršila se je brez vsake nerodnosti. Tudi nesreč se ni toliko primerilo, kakor druga leta. Le cerkev Jory se je po lampijonih vžgala in pa dvoje ljudi je ranjenih.

London, 15. julija. Pogodba med sv. stolom in Kitajem se je sklenila in si bo sv. stol takoj v Peking začasnega nuncija poslal.

London, 14. julija. V soboto se snidejo ministri na besedo, potem se bo pa Gladstone odpovedal. Takoj na to sestavil bo po nasvetu Hartingtona Salisbury nov kabinet.

Umrli so:

15. julija. Marija Kastelle, krojačeva hči, 6 let, Poljanska cesta št. 18, ošpice. — Janez Kunaver, nadpaznikov sin, 16 mes., Poljanska cesta št. 13, božast. — Anton Lindtner, uradnikov sin, 6 let, Ulice na Grad št. 2, davica. — Julijana Herman, usmiljena sestra, 37 let, Kravja dolina št. 11, jetika.

V bolnišnici:

12. julija. Anton Brezel, delavec, 26 let, jetika.
13. julija. Katar Berčič, gostija, 50 let, jetika.

Tuji.

13. julija.

Pri **Matiču:** Siener, trgovec, iz Berolina. — Rosenberg, Heller in Hanseli, trgovci, z Dunaja. — Alojz Lešerjak, trgovec, iz Halde. — Karol Bauer, trgovec, iz Gradca. — Jožef Zakrajšek, poštni ekspeditor, iz Velikih Lašč. — M. Miacola, trgovec, z družino, iz Trsta.

Pri **Stonu:** Papon P. de Ladegne, zasebnik, iz Pariza. — Weiss in Aufmuth, trgovca, z Dunaja. — Teodor König, trgovec, iz Budapešte. — August Barbimeš, tovarnar, z Vrhlike. — E. Mondesar, uradnik, z družino, iz Zagreba. — A. Neuberg, potovalec, iz Fünfkirchena. — P. Turk, posestnik, iz Drage. — Janez Mešar, župnik, iz Boh. Bistrice. — Ant. Globočnik, posestnik, iz Železnikov.

Pri **Južnem kolodvoru:** P. Bollo, c. k. profesor, z družino, iz Trsta. — B. Fešuš, zdravnik, iz Reke. — Jožefina Augustin, zasebnica, iz Reke. — Anton Petrič, usnjar, s soprogo, iz Rateč. — Emilija Petz, inženirjeva soproga, iz Beljaka. — Ana Keržnik, zasebnica, iz Rovigne.

Pri **Avstrijskem caru:** Pavel Aubel, c. k. žandarm, iz Novegrada.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm.	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	735.64	+17.4	sl. jzap.	del. jasno	
14. 2. u. pop.	732.94	+25.7	sl. jug.	" "	0.00
9. u. zveč.	731.99	+18.4	sl. jzap.	" "	

Čez dan nekoliko oblačno, večinoma solnce. Jasna noč. Srednja temperatura 20-5° C., za 1-5° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

15. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 20 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " 90 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 " 95 "
Papirna renta, davka prosta	102 " " "
Akije avstr.-ogerske banke	878 " " "
Kreditne akcije	278 " 50 "
London	126 " 20 "
Srebro	" " " "
Francoski napoleond.	10 " 01 1/2 "
Ces. cekini	5 " 94 "
Nemške marke	82 " " "

Oglas.

1000 knjig „Lira in Cvetje“

zbirka vsakovrstnih pesni je naprodaj, ktere je ranjki gosp. Ivan Dolinar založil in na svitlo dal, in kterih, žal, ni utegnil razprodati, in je tiskovina še na dolgu. Da se ranjcemu gosp. Dolinar-ju čast reši, priporoča to knjigo vsim čast. rodoljubom in prijateljem soproga ranjcega in sicer po nižani ceni 40 kr. za vsaki zvezek, prost poštnine.

S spoštovanjem

Katarina vdova Dolinar.

Trst.

(5)

Via Ferriera št. 323.

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Okrajne in potovalne zastopnike

sprejema

vzajemno zavarovalna banka

„Slavija“ v Pragi.

Ker je sedaj po košnji in žetvi in vsled pekoče vročine najpripravnejši čas za sklepanje vsakovrstnih zavarovanj proti požaru, žetvi je, da bi slovenski rodoljubje prevzemali zastope vseskozi narodne zavarovalnice „Slavije“. Svoji k svojim! bodi nam vedno geslo! Trud, ki je združen z zastopniškim poslovanjem, povrača primerno

glavni zastop banke „Slavije“
v Ljubljani

(na Kongresnem trgu št. 7)

kamor naj se pošljajo tudi ponudbe.

(4)

(2)

Kupujte srečke pogrebne družbe

„Marijine bratovščine“.

Društvo Marijine bratovščine v Ljubljani napravi

dobrodelno loterijo,

katero namen je

ustanova zavetišča „Marijinega doma“,

kjer bodo imeli ostareli in onemogli ter zapuščeni ljudje zavetišče in vso oskrbnost brezplačno.

Ta loterija je z odlokom vis. c. k. finančnega ministerstva dne 21. septembra 1885, št. 28.606 dovoljena.

Osnovana je na podlagi 50.000 srečk po 50 krajcarjev, ki bodo zadelo 2000 dragocenih in vsakemu koristnih dobitkov v skupni vrednosti 5000 goldinarjev. Vsaka pet in dvajseta srečka gotovo zadene.

Srečkanje bo v Ljubljani 1. decembra 1886 v pričo vladnega zastopnika.

Srečke imajo na prodaj: Na Poljanski cesti: trgovka Marija Ojstrič, na cesarja Jožefa trgu: Urbasova trafika; v Spitalskih ulicah: Majerjeva trafika; na Mestnem trgu: trafika Svatek, trgovec Turk in zlatar Šparovje; na Starem trgu: trgovca Blaznik in Ribič; na sv. Petra cesti: pri društvenem načelniku Regaliju, v brivnici Bukovnikovi in knjigovoz Fr. Dežman; v Kolodvorskih ulicah: puškar Dimic; na Marijinem trgu: trgovec Bučar; v Stonovih ulicah: trafika Prosenčeva; v Selenburgovih ulicah: trafika v Čitalnici; na Dunajski cesti: trafika Bolé in Blaž ter trgovec s pohištvo Degan; vrh tega mnogi poverjeniki družbe sv. Mohorja.

(7)

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. popoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo petek in soboto ob 9. uri 15 min. popoldne.

Naznanilo.

Drugi snopič nove izdaje

R. Andree's

Allgemeiner Hand-Atlas

je ravno kar došel.

Skupno delo izšlo bo v dvanajstih mesečnih snopičih po 1 gl. 24 kr. in naročila nanj sprejema

„Katoliška Bukvarna“
v Ljubljani.

NB. Pregledi in zemljovidni uzori so vedno in brezplačno na razpolaganje.

(4)

Dr. Kiesov

izumil je staroslavno in vednoveljavno

Avgsbursko esenco življenja,

Ges. dep. Schutzmarke.

Esenca življenja je najbolj varno sredstvo proti mrzlici, krvavi grži in koleri.

(16)

Prava je le tista, ki ima zgoreno znamko. Dobiva se na drobno po vseh boljših lekarnah, na debelo pa pri vseh boljših droguistih (materijalistih) in pa pri J. G. Kiesovem v Augsburgu (na Bavarskem).

DR. FRANC ZUPANC

preselil se je v Selenburgove ulice št. 3, I. nadstropje na levo (v Koslerjevi hiši).

Ordinira vsak dan dopoldne od 9 do 10 ure, popoldne od 2 „ 3 „

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigarnicah knjiga:

Die landwirtschaftlichen Gesetze u. Verordnungen des Herzogthums Krain.

Za poljedelce in gozdarje, političke uradnike, občinske predstojnike, osebno za kranjske učitelje in učiteljske pripravnike.

S pojamil izdal na svitlo prof.

Vilj. Linhart.

6 pól v 8°. Cena mehko vezani knjižici je 50, po pošti 55 kr.

Ta knjižica obseva vse poljedelske postave in ukaze za Kranjsko: postavo za tiše varstvo, pokončavanje mrčesov, poljsko varstvo, za pokončavanje predence, v obrambo ribarenja itd., s primernimi prirodozgodovinskimi in poljedelskimi pojasnili. Tudi priložene razprave o „tistim varstvom“, „predencih“, „umnim ribarstvom“, „atritni uli“ itd. obsejajo mnogo poučljivega in zanimivega. Dodatek razpravlja vrednost goveda in najvažnejše določbe gozdarskega zakona. Ker je gotovo toplo želeli, da se razširja znanje poljedelskih postav, kajti take zbirke gledatelj teh postav smo dodaj pogrešali, bode ta knjiga istinito odpomogla živni potrebi. Priporočamo jo torej vsem onim, ki se pečajo s poljedelstvom, osebno pa velečestiti duhovščini in kranjskemu učitelstvu.

Ig. pl. Kleinmayr et Fed. Bamberg knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

V tukajšnjem deželni gledališču

V četrtek 15. julija ob 8. uri zvečer
prva velika misterijozna in antispiritistična
ELITÉ-GALLA-PREDSTAVA

po vsej Evropi slavnoznanega carsko-ruskega in perzijskega dvornega prestidigitaterja, magnetizerja in čitatelja mislij

profesor BECKER-ja,

obstoječe iz 3 različnih največjih efektnih prizorov te vrste:

Becker-jev mister. potni kovčeg,

ali pa:

nek človek zgine iz kovčega, kateri je zaklenilo in povežalo občinstvo.

Potem nov efektni komad:

Eluire sanje in probujenje

v šestih različnih podobah.

Izjava gospodična OZIANA.

Novo! Prvikrat! Originalno!

Pojav mlade dame iz praznega cilindra.

Pri predstavi svira godba c. k. peš-polka Baron Kuhn št. 17.

Vse natančneje povedo plakati.

Začetek ob 8. uri.

Vstopnice se prodajajo od srede od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 7. ure popoldne pri gledališki blagajnici.

Gledišče je dobro prezračeno.

(4)

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.